

عنوان مقاله:

واکاوی بزهکاری زنان در فقه امامیه و جرم شناسی کلاسیک

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات فقهی حقوقی زن و خانواده، دوره 3، شماره 6 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

طاهره سادات نعیمی - استادیار گروه فقه و حقوق، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد اسلام شهر، تهران، ایران

ابراهیم قاسمی - استادیار گروه مذاهب اسلامی، دانشگاه ادیان و مذاهب، قم، ایران

خلاصه مقاله:

بزهکاری به معنای اعمال منافی نظم و عامل مهم جریحه دار شدن وجدان جمعی و خطر آفرین برای آحاد جامعه است. اگر زنان، که یکی از مهم ترین ارکان تشکیل دهنده جامعه اند، چنین اعمالی انجام دهند اهمیت خاصی پیدا می کند. جرم شناسی کلاسیک با ترکیبی از سودمندی مجازات و عدالت مبتنی بر در نظر گرفتن رویکرد زیست شناختی، جامعه شناختی و روان شناختی جرم از شاخصه های مهم در تشخیص و جرم انگاری در حیطه زنان است. از هم گسیختگی خانواده و تزلزل آن از لحاظ مذهبی و عملکردی، وسایل ارتباطات جمعی و نحوه عملکرد خانواده و ارتباط آنها با یکدیگر از مهم ترین عوامل بزهکاری زنان است که در جرم شناسی کلاسیک به آن توجه شده و گاه در نحوه صدور حکم فقهی و حقوق جزا بر اساس آن تأثیرگذار است. بنابراین، پرسش اساسی این است که: بزهکاری زنان از منظر جرم شناسی کلاسیک در چه زمینه هایی تثبیت شده و تا چه اندازه با مبانی و آموزه های مطرح شده در فقه امامیه مرتبط است؟ در جستار حاضر که با روش توصیفی تحلیلی انجام شده، به این نتیجه رسیده ایم که مهم ترین مولفه های شاخص سیاست جنایی اسلام در پیش گیری از بزهکاری زنان، تامل در نقش مادرانه زنان و ترسیم کارکردها و روش های مانع آفرین در جهت رسوخ و رخداد بزهکاری است. همچنین، نقطه عطف مباحث مربوط به بزهکاری زنان در مفاهیم پیشافقهی و جرم شناسی کلاسیک تامل در تمامی ابعاد بزه یا جرم است که با پیش فرض های تصویری و تصدیقی مفاهیم پیشافقهی برای جلوگیری از بزهکاری های دیگر در حیطه زنان قابل استفاده است.

کلمات کلیدی:

بزهکاری زنان، جرم شناسی کلاسیک، احکام النساء، استعداد بزهکاری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1271717>

